SERT ESEN RÜZGÂR

O gün tatlı bir rüzgâr vardı. Çölün kumlarına değip geçen rüzgâr, karşı tepedeki hurma ağacına kadar hızla yol aldı. Onun dallarını tatlı tatlı okşadıktan sonra yoluna devam edecekti ki hurma ağacının sesi ile irkildi:

– Hey rüzgâr kardeş, hoş geldin, dedi hurma ağacı.

Rüzgâr, hurma ağacının dallarına dokunarak "Vuvv!" diye bir ses çıkardı. Sonra da:

– Hoş bulduk hurma kardeş, dedi.
– Nasılsın bakalım? Hâlin pek iyi görünüyor.
– İyiyim, çok şükür. Siz nasılsınız?
– Eh, dedi hurma ağacı tekrar dallarını kıpırdatarak. Ardından:
– Hayırdır, sen buralara gelmeyeli çok olmuştu, dedi.
– Allah, beni bir işle görevlendirdi, dedi rüzgâr.
Hurma ağacı yapraklarını kırpıştırdı.

– Merak ettim doğrusu. Nasıl bir görev bu?

Rüzgâr, onun dallarını biraz daha oynatıp cevap verdi:

– Müşrikleri bozguna uğratma görevi.

Hurma ağacı dallarıyla gülümseyerek:

– Allah'ın verdiği her görev güzeldir, dedi.

Rüzgâr:

– Haklısın hurma kardeş, dedi ve sonra "Vuvv!" diye esmeye devam etti. Sonra da hurma ağacına:

– Senin Medine'deki olaylardan haberin vardır. Hem tepedesin, uzakları görürsün, hem de gölgene gelip oturan yolcuların konuşmalarından, dallarına konan kuşlardan, böceklerden haberler alırsın. Bana Peygamberimiz Hazreti Muhammed'in (sallallahu aleyhi vesellem) ve sahabelerin Medine'deki durumlarını anlatır mısın, dedi.

Hurma ağacı gülümsedi:

-Rüzgâr kardeş sen her yeri dolaşırsın. Olan biteni benden daha iyi bilirsin, dedi. Rüzgâr, hurma ağacının çevresinde uğuldayarak birkaç tur daha atıp:

-Ben bir kır gezginiyim, buraları pek bilmem. Vereceğin bilgilere ihtiyacım var. Anlat, neler oluyor şehirde, dedi. Hurma ağacı yapraklarını hışırdattı ve konuşmaya başladı:

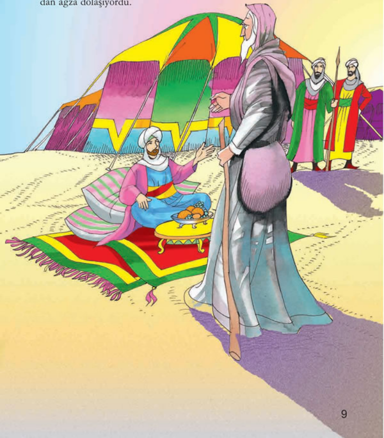
– Bildiğin gibi 627 yılındayız. Müslümanlar, Mekke'den Medine'ye hicret edeli beş sene oldu. Medine'de gün geçtikçe gelişen ve büyüyen İslâmiyet, Yahudileri çoktan beri tedirgin ediyor. Bu yüzden Yahudiler, Mekke müşrikleri ve Medine münafıkları ile irtibata geçip İslâmiyet'in gelişmesini engellemek istiyorlar. Bunun için kabile kabile dolaşıyorlar ve inananlara karşı halkı kışkırtmaya çalışıyorlar.

Rüzgâr dayanamadı ve söze girdi:

– Tabi Yahudilerin bu yaptıkları, müşriklerin işine yarıyor değil mi?

– Elbette, dedi hurma ağacı. Müşrikler, bu durumdan faydalanıp on bin kişilik yeni bir ordu kurdu. Uhud Savaşı'ndan sonra son ve büyük bir hücum yaparak Müslümanları tamamen ortadan kaldırmayı amaçlıyorlarmış. Birkaç gün öncesine kadar Medine'de bu hazırlığın yapıldığı haberi ağızdan ağza dolaşıyordu.

Rüzgâr merak ve heyecanla sordu:

– Peki, bunu Müslümanlar duymadı mı? Onlar savaş hazırlığı yapmadılar mı?

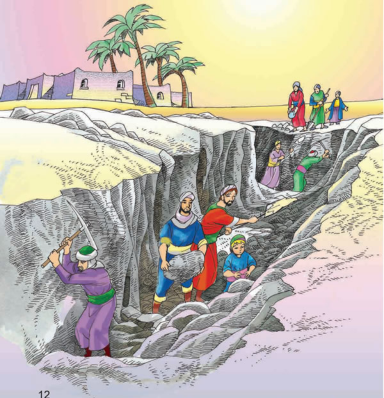

– Duymaz olurlar mı? Müslüman olduğunu çevresinden saklayıp Mekke'den Peygamberimize gizlice haber getirenler var. Bu hazırlık, Peygamberimize çok önceden bildirildi. Rüzgâr yumuşak bir uğultuyla:

– Peki, dedi. Peygamberimiz, nasıl bir hazırlık yaptı bu konuda?

Hurma ağacı cevap verdi:

– Hazreti Peygamber, sahabelerin ileri gelenleri ile görüşmek için bir heyet kurdu. Bu hücuma karşı nasıl hareket edeceklerini, kendilerini nasıl savunacaklarını onlarla görüştü. Bu sırada heyette bulunan Selmanı Farisî söz alıp, "Ya Resûlûllah biz Fars (İran) ülkesinde böyle durumlarda kendimizi savunmak için şehrin etrafına hendekler kazardık." dedi.

– Peki, Peygamberimiz bu fikri beğendi mi, dedi rüzgâr heyecanla.

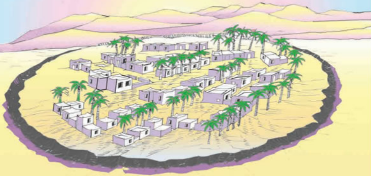
– Evet, dedi hurma ağacı. Hem de pek beğendi. Ve Medine'nin etrafına hendek kazılmasına ve böyle bir savunma ile şehri korumaya karar verdiler. Hendek kazma işi epey sürdü. Sahabeler açlık ve yoksulluk içinde günlerce çalıştılar. Yorgun düştüler, ama yılmadılar. Hendek oldukça derin kazılmıştı. Hendek kazılırken bir ara sahabeler, önlerine çıkan bir kayayı kıramadılar.

Rüzgâr:

– Demek ki çok sert bir kayaymış, dedi.

Hurma ağacı sözlerine devam etti:

– Onlar bunu Hazreti Peygambere haber verdiler. "Sert bir kaya var. Onu kıramıyoruz." dediler. Peygamber Efendimiz, hendeğe indi ve kayayı üç vuruşta kırıp parçaladı.

Rüzgâr, çok heyecanlanmıştı. Hurma ağacı anlatmaya devam etti:

– Peygamberimiz kayayı parçalarken ışık çıktı.

– Kayaya her vuruşunda mı?

– Evet, her üç vuruşta da ışık çıktı ve dört bir yanı aydınlattı. O sırada Peygamberimiz, İslâmiyet'in, dünyanın dört bir tarafına yayılacağı müjdesini verdi.

Rüzgâr mutlu bir şekilde esti. Rüzgârın merakla kendisine baktığını gören hurma ağacı devam etti sözlerine:

– Hendeğin kazıldığı günlerde yoksulluk öylesine bir hâle gelmişti ki kimsede yiyecek bir şey kalmamıştı. Bir ara sahabelerden Hazreti Cabir bir miktar yemeği olduğunu Allah Resûlüne bildirdi. "Ya Resûlûllah, yanınıza birkaç kişi alarak evime yemeğe buyurunuz." diyerek Peygamberimizi yemeğe davet etti. Peygamberimiz de Hazreti Cabir'e ne kadar yemeği olduğunu sordu. İki-üç kişilik yemek olduğunu öğrendikten sonra hendek kazan insanları onar-yirmişer kişilik grup yaptı. Sonra bu grupları yemeğe çağırdı. Cabir, gelen kalabalığı görünce çok şaşırmıştı. Azıcık yemeğin onca insana nasıl yeteceğini düşündü. Ama Peygamberimizin dua etmesiyle yemek öyle bir bereketlendi ki o bin kişinin hepsi, gruplar hâlinde gelip doyuncaya kadar yedi. Ama yemek hiç eksilmedi.

Rüzgâr da bu olaya çok şaşırmıştı:

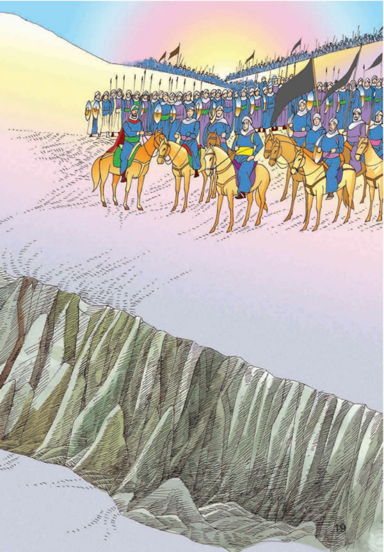
– Gerçekten Allah'ın yardımı daima Hazreti Peygamber ve onun ashabı ileymiş, dedi ve sordu:

– Peki, şimdi ne durumda Medine? Peygamberimiz ve sahabeler ne yapıyorlar?

– Medine'de savaş başlayalı çok oldu. Müslümanlar savaşın başından beri hazır bekliyorlar. Müşrikler geldiklerinde hendekleri görünce çok şaşırdılar. Orayı nasıl geçeceklerini düşündüler. Derin olmayan yerlerden geçmeye çalışan birkaç müşrik tesirsiz hâle getirildi. Bugün müşrikler son bir hamle daha yapacaklardı. Bundan ötesini ben de bilmiyorum, dedi.

– Tamam işte, dedi rüzgâr.

– Ben de akşama doğru harekete geçeceğim. Allah'ın emri böyle. Gece bir fırtına çıkarıp sonra kasırga olacağım ve müşrik ordusu tarafında taş üstüne taş bırakmayacağım.

– Peki Medine'ye bir zararın olacak mı?

– Hayır, onlar güvenli yerlere ve evlerine sığınacaklar. Benden hiçbir zarar görmeyecekler.

– Oh çok şükür, dedi hurma ağacı.

Rüzgâr da:

– Gün batmak üzere, ben gideyim. Şehre ineyim ve bu geceyi müşriklere zindan edeyim. Haydi Allah'a ısmarladık, dedi ve oradan ayrıldı.

Hurma ağacı onun peşinden:

– Güle güle git. Yapacakların şimdiden inananlara mübarek olsun, deyip onu yolcu etti.

Rüzgâr, Medine'ye doğru esmeye başladı ve şehre vardı. Akşam oluyordu. Artık vakit gelmişti. Fırtınalaşmaya, sertleşmeye ve tozu dumana katmaya başlamalıydı.

Müşrikler, zaten günlerdir süren bekleyişten dolayı yorgun, bitkin ve mecalsizdi. Rüzgâr artık kasırgaya dönmüştü. Öyle sert ve soğuk esiyordu ki ağaçları köküyle birlikte yerden söküyor, çadırları uçuruyordu. Her şeyi alıp uzaklara sürüklüyordu. Bir anda ortalık karıştı, her şey birbirine girdi. Göz gözü görmüyor, kimse kimsenin yardımına koşamıyordu.

Gece bu şekilde geçti. Sabah olduğunda müşrik ordusu, perişan ve darmadağınıktı. Sabahın ilk ışıklarıyla geri çekilme kararı aldılar. Geride kalan mallarını ve hayvanlarını bırakarak savaş alanını terk ettiler. Savaş da böylece bitmiş oldu. Allah, her zaman ve her yerde Resûlünün ve inananların yanındaydı.

Müşrikler unutamayacakları bir zarara ve kayba uğramışlardı. Onlar, bundan sonra artık bellerini doğrultamayacak ve bu büyük yenilgiyi kabul edeceklerdi. Müslümanlara saldırma, savaş açma gibi işlere girişemeyeceklerdi. Bu savaştan kısa bir süre sonra Müslümanlar, Mekke'yi fethetti. Bu, Müslümanlar adına kesin bir zaferdi. Allah'ın yardımı, her zaman müminlerle beraberdi.

